

Kedves Olvasóink!

Jézus mondja: „Íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,20b).

Húsvét fontos üzenete, hogy feltámadott az Úr és velünk van, mégha testi szemünkkel nem látjuk is!

Örömhír és figyelmeztetés is ez egyben.

Örömhír, hogy velünk van bárhol, bármilyen helyzetben vagyunk is. Velünk van egyedülletünkben, magányunkban, de családi, munkahelyi, gyülekezeti közösségünkben egyaránt. Ott van, amikor örülünk, amikor imádkozunk, amikor Róla gondolkozunk, de akkor is, amikor megfélekedünk róla: amikor elkeseredünk, amikor kétségbe esünk, amikor aggódunk. Mellettünk áll, amikor eredményeket érünk el, amikor sikertül jól ellátnunk munkánkat, de mellettünk van kudarcaink és a különféle próbatételek, szenvedések idején is.

Örömhír ez, hiszen azt jelenti, hogy mindennapjaink ismertek előtte, ügyeinket, érzéseinket, gondolatainkat közelről ismeri, és nemcsak tud dolgainkról, hanem, ígérete szerint, közbenjár övéért! Sőt, mivel neki adatott minden hatalom, s mivel megváltott bennünket, mint tulajdon gyermekeiről gondoskodik, hogy minden a javunkat szolgálja. Aki ebben a hitben él, annak a szívét ez a hit végtelen nyugalommal és békességgel tölti el: „Velem van az Úr, nem félek...”

Ugyanakkor Jézus jelenléte nemcsak felszabadít, de kötelez is bennünket.

Mennyi minden másként lenne, másként hangzana el (vagy el se hangzana) közöttünk, ha tényleg komolyan vennénk (elhínnék) Krisztus jelenlétét a mindennapjainkban!

Mostani lapunk témája a család. Érdemes elgondolkozni most családi életünkről húsvét fényében. Vajon hogyan viselkednénk, szólnánk egymáshoz, ha Jézus látható módon ott lenne az otthonunkban? Hogyan beszélünk egymással? Hogyan rendeznénk nézeteltéréseinket? Milyen áldozatot hoznánk meg egymásért? Mivel töltenék időnket?... Bizonyára sok minden másként lenne...

Nos, ugye tudjuk, hogy Jézus most is velünk van! Nem látjuk, de ott van!

Boldog az a család, amelyik Krisztus jelenlétének hitében éli mindennapjait!

Kívánom mindannyióknak, hogy betöltse szívünket ezen a húsvéton újra Jézus jelenlétének hite, és Feltámadott Urunk jelenlétében tudjunk együtt ünnepelni családjainkban!

Sípos Alpár Szabolcs

Családok a misszióban

A harmadik birodalom idején a hitvalló egyház lelkeszeinek volt egy jellegzetes mondása. A náciok sokukat családostul egy távoli tartományba telepítették ki. Abban az időben a menekültek között szállóigévé lett: „és Sára is vele ment”. A férj és a feleség tehát közös elhívásként értelmezi a szolgálatot, és a jó és nehéz időköt együtt éli meg. „Családok a misszióban”, ez a mostani számunk fő témája. Misszionáriusaink cikkeiből az derül ki, hogy a Liebenzelli Misszió is így értelmezi a közös elhívást. A különböző helyzetekben ez természetesen feszültségeket okoz, amelyek nem mindenki él meg egyformán.

A misszió és Isten országa a férfi és a nő közös elhivatottságából él. Nagy ajándék, amikor a misszionáriusok, mint például a Volz család, Tajvanon átéli, hogyan azonosulnak gyermekeik a szülők elhívásával. Misszionárius gyermek mivoltuk ellentmondásait a szülőkkel együtt hordozzák. A szülők minden fáradozása és jó példája ellenére a gyermekek döntése mindig Isten ajándéka. Természetesen a szülőknek is ez minden vágya.

Itt szeretném kifejezésre juttatni, milyen hálásak vagyunk a Liebenzelli Misszióban azokért a férfiakért és asszonyokért, akik családjukkal együtt missziói szolgálatban élnek – és tapasztaljuk gazdagító áldását, de ugyanakkor a lemondásokat is. Mi, vezetők azon fáradozunk, hogy nagy mértékben figyelembe vegyük a családok kívánságait és terveit, és jó megoldásokat találjunk. Meggyőződésünkben és felelősségérzetünkben fakad, hogy vállaljuk a tervezéssel járó többletmunkát és az anyagi áldozatokat is.

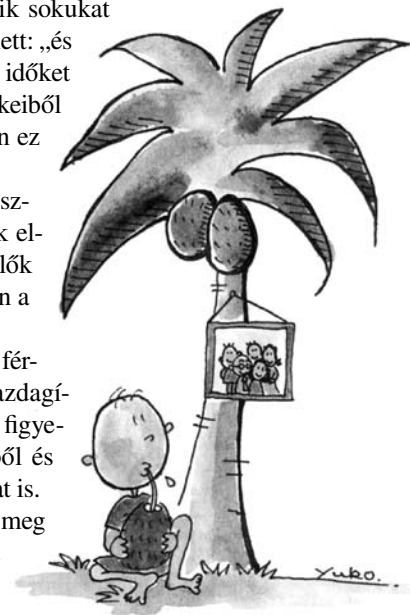
A missziót emberek végzik (Máté 28,18–20), akik a helyszínen mindenki számára láthatóan élik meg hitüket. Családok a misszióban – olyan elementáris erő, amelyről nem szeretnénk lemondani. Ezért adjuk áldásunkat a férj és a feleség közös szolgálatára, ezért búcsúztatunk és küldünk ki családokat a misszióba.

Köszönjük, hogy szívükben hordozzák a családok misszióba kiküldésének egész bonyolult folyamatát.

Szívből köszöntjük a Misszió Hegyeről

Martin Auch

missziói igazgató

Egy magyar misszionárius-házaspár Bolívia őserdeiben

Cserepka János, a 20. századi baptista külmisziói mozgalom egyik kiemelt alakja volt. Hosszú éveken át szolgált Dél-Amerika dzsungel-területein, ahol embereket gyógyított, lelkeket mentett. Az elhívást erre Istentől, a missziói indítást pedig a második világháborúban mártírhalált halt Molnár Márián keresztül kapta.

A Pest megyében található Püspökszilágyon született, 1919. február 4-én a népes római katolikus vallású Cserepka család tizedik gyermekeként. Tizennégy évesen lett valóságga számára, hogy Jézus Krisztus neki is kínálja kegyelmét. Mint azt több helyen is elmondta, igen sok öröme lett abban, hogy az Úr ilyen fiatalon megtalálta.

Tahiban, tizenhét évesen hallgatta Molnár Mária missziói beszámolóját, és szívében elhatározta: ő is az Úr szőlőskertjében szeretne munkálkodni. Azonban hosszú esztendőket kellett még várnia ahhoz, hogy vágyai teljesüljenek.

A Baptista Szeminárium után 1948-ig a Szilágyságban, Szilágyballán végzett lelképásztori szolgálatot, majd a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezetbe került. Ez idő alatt házasodott meg, s vette feleségül dr. Ilonka Margitot, aki Csernátomban (Erdély) született. Az orvosi diplomát Marosvásárhelyen szerezte meg, aminek később igen nagy hasznát vette. 1956-ban kötöttek házasságot, majd a forradalom idején válaszütt elé kerültek: indulni a nyitott kapukon vagy sem? És ők elindultak...

Ausztriában tíz hónapot töltöttek egy magyar menekülttáborban, ahol Cserepka János tábori missziót végzett. Innen Kanadába kerültek, és Torontóban telepedtek le. Az itt eltöltött tízévi lelkészi, illetve orvosi munka után 1963-ban indultak el külmiszióba. Bár korábban jelentkeztek már erre a szolgálatra, csak most nyílt lehetőség arra, hogy tervük valóra váljék. Mint a Kanadai Baptista Szövetség misszionáriusai, még ebben az esztendőben

gyermekeikkel együtt Bolíviába utaztak. Nyolc hónapi cochabambai spanyol nyelvtanulás után az ország fővárosába, La Paz-ba kerültek. Itt Cserepka János csaknem egy évig lelkészként szolgált, felesége pedig a kórházban dolgozott orvosként. Amikor egy alkalommal ellátogattak a trópusokra, és a dzsungelben meglátták, hogy az őslakosok mennyi betegségtől szenvednek, megértették, hogy köztük a helyük. Röviddel ezt követően elköltöztek az Amazonas vízgyűjtő területére, Chapare-ra.

Az ott élők kezdetben idegenkedtek tőlük, ám hamar megnyíltak a testüket gyógyító orvos, és a lelküket ápolgató lelképásztor előtt. Hirdették nekik az evangéliumot, és tanították őket. Munkájuk közben jutottak el a Jura törzshöz is, ahová addig még nem tört be a civilizáció, így az evangéliumot sem ismerték. Sokat fáradoztak azon, hogy megismertessék velük Krisztus örömeit. Közben sikerült felépíteniük Chapare-n a Bethesda Klinikát, ahol nemcsak a betegeket gyógyították, hanem ápolónőket is képeztek ki.

A trópuson végzett széleskörű kórházi munkájuk végzése közben lehetőségük adódott Brazíliában részt venni egy tanfolyamon, ahol a kígyómérgekről és a mérges kígyókról tanulhattak, illetve Cserepkáné a trópusi medicinát tanulmányozta. Visszatérük után egy újabb lehetőséget láttak meg a folyók menti munkájuk alkalmával. Az ő kezdeményezésük és áldozatos munkájuk eredménye lett a zömmel magyar adományokból létesített kórházahajó, amely a „Clinica Flo-tante Bethesda” nevet kapta. Ez a hajó lett az eszköz ahhoz, hogy az evangélium és a gyógyszer eljusson a nagy folyók mentén élő népekhez, ahová más út nem vezetett. Hatévi szolgálat után, 1973-ban visszatértek Kanadába.

Életükben az utolsó dél-amerikai külmisziós szakasz 1979-től 1983-ig tartott. Ekkor egy egészen más terü-

letre helyezték őket, mégpedig Bolívia déli részére, a Chaco vidékére. A közvetlenül az argentin határ mellett elhelyezkedő Yacuiba nevű városban még nem volt keresztyén gyülekezet. Kezdetben gyerekekkel foglalkoztak, bejártak tanítani őket az iskolába. Később a szomszédokat és ismerőseiket hívták el magukhoz, és együtt olvasták velük a Bibliát. Fáradozásuk meghozta a maga gyümölcsét, rövidesen egy kis gyülekezetté formálódtak. Közben a munkájuk egyre inkább kiszélesedett: gyermekklubokat szerveztek, rendszeres asszonyórákat tartottak. Miután ellátogattak a közelben élő Mataco törzshöz, új missziós lehetőségekkel szembesültek. Ettől kezdve gyakran felkeresték őket, és hirdették nekik az evangéliumot. Szolgálatukat hűséggel végezték, egészen 1983-ig, amikor végleg visszaköltöztek Kanadába.

A következő esztendőben Kelowna városban telepedtek le, ahol Cserepka János az ott élő magyarokat szervezte gyülekezetté. Emellett feladatának érezte a betegek látogatását, a szenvedésben lévők vigasztalását.

Életének utolsó évében 1998-ban az Úr megengedte, hogy hazalátogatáson még egyszer Magyarországra és Erdélybe. Ekkor már súlyos beteg volt. A rá mért szenvedéseket az Úrtól fogadta el. 1999. március 10-én, a betegségtől elgyötört, csendesen elaludt. Kelowna városában helyezték örök nyugalomra, a temetésén kanadai és magyarországi testvérei mellett ott volt a bolíviai misszió egyik munkatársa is. *„Ha rólam el is felejtkeztek” – mondta egy alkalommal –, „arról az Úr Jézusról, akit prédikáltam nektek, és aki életét adta a kereszten mindnyájunkért, róla semmiképpen sem feledkezhetek meg.”*

Margit István Miklya Luzsányi Mónika – Pappné Ladányi Boglárka: Felhők fölött, zöld pokolban (Budapest, 2003.) c. könyv alapján

Mungwi előtti megálló, KASAMA

A Liebenzelli Misszió munkatársai Zambiában az ország két különböző részében szolgálnak: a Copperbelti, „réz-övi” részben, melynek fontosabb városai Chingola-Musenga, Ndola, Mpongwe, Fiwale. És az északi területen, melynek a misszió szempontjából fontosabb városai Kasama, Mpika és Mungwi.

A tavalyi évet a réz-övben töltöttem. Az év eleji missziói csendeshét után felköltöztem északra, az ország úgynevezett távoli-vidéki részére.

Ahogy az északi része mellé odaragasztott jelző is jelzi, ez a rész már távol esik az ország központi, fővárosi részétől, Lusakától.

Mivel Zambia kilencszer nagyobb, mint Magyarország, ezért Ndolától Kasamáig utazni kb. olyan távolságot jelent, mintha Magyarországról Németországig, Berlinig utazna valaki. Egynapos út. A kicsit nagyobb városokat leszámítva néha órák telnek el, míg egy-egy autóval találkozunk útközben. Az úton több helyen

ellenőrző pont van. Olyan ez, mint amikor odahaza országhatárhoz érkezünk. Kötelező megállni. Van, hogy egyszerűen továbbengednek, de van, hogy elkérik az útlevelet, megkérdezik hová megyünk, mi célból (1. kép. Ellenőrző pont).

Másfél hónapot Kasamában töltöttem, ahol a Mungwi Klinikán dolgozó két nővérrel laktam együtt.

Kasama az északi rész „fővárosa”. Természetesen ez itteni viszonyok között értendő (2. kép. Kasama fő utcája). A város központi része kb. 500–500 méteres négyszög, ahol az üzletek és a bevásárló központ, a Shoprite található. Itt az élelmiszer, kenyér, hús, zöldség mellett cukor, liszt, só, stb. és alapdolgok: tányér, lábas, mosószer, takarítóeszközök és egyéb alapszintű dolog található.

Az itteni Shoprite kisebb és szerényebb árukészlettel rendelkezik, mint Ndolában.

A város lakossága 80 000, a környező, hozzátartozó falvakat is

beszámítva 120 000. Gyár, üzem ezen a részen nincs, az egyetlen munkalehetőséget az ország legnagyobb, Kasama mellett található kávéültetvénye biztosítja.

Az emberek nagy része ezért mezőgazdasággal foglalkozik, leginkább kukorica termesztéssel, amely itt alaptáplálékot jelent. Csaknem minden ház mellett található egy kis kukorica föld (3. kép. Kukorica föld).

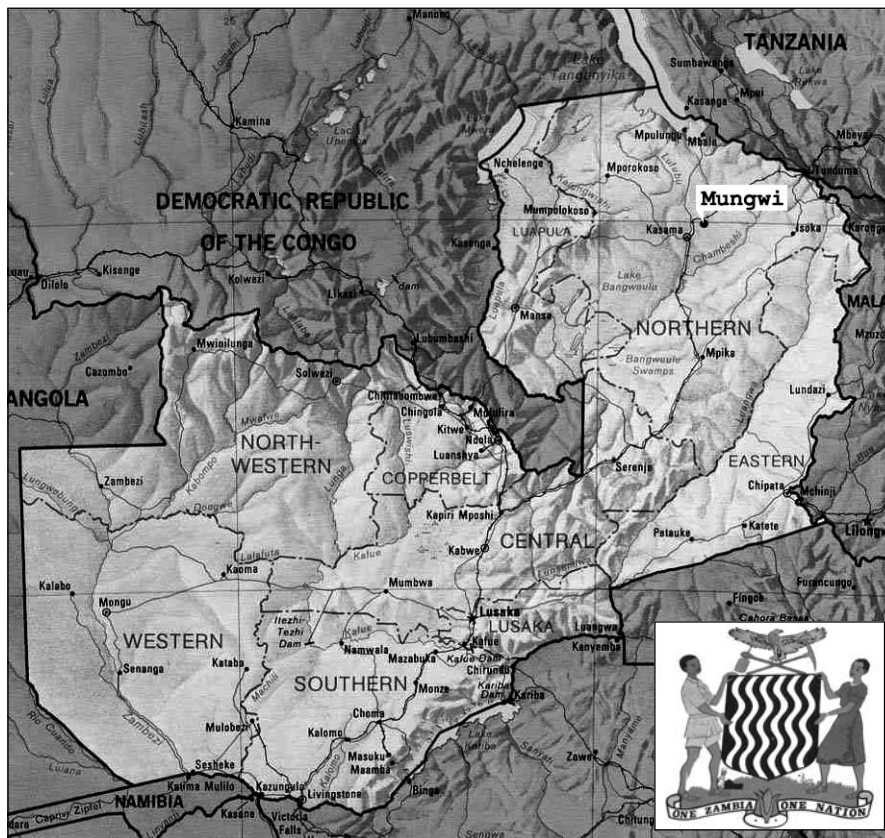
Az ültetés ideje az esős évszak kezdete, vagyis október vége, november eleje. Ebben az évben az esős évszak különösen is „esős” volt, hasonló az egyenlítőhöz közelebb fekvő Kongóhoz, vagyis sokszor reggeltől estig, estétől reggelig nap mint nap esett az eső. Ez eltér a korábbiaktól, és nem kedvezett a mezőgazdaságnak, mert teljesen kimosta a műtrágyát a földből, amire pedig nagy szükség lenne.

A nagy esőzés miatt, ahol az autót csupán föld-utat jelent, bizony az út folyószerűen hömpölyög. Mivel a házak mellett, a kertekben is áll a víz, a megfelelő cipőviselet ilyenkor a gumicsizma.

Időközben a misszió tulajdonában lévő lakásból elköltöztek, a lakás felújítása is megtörtént, ezért Kasamából Mungwiba költöztem. A munkát azonban még nem tudtam elkezdni. Ahogy arról már korábban beszámoltam, megkaptam a munkavállalási engedélyt, és regisztráltak a Zambiai Orvosi Kamara tagjaként.

Afrikai halászsas,
Zambia nemzeti
madara

A munkakezdés azonban egy kicsit szintén eltér az otthonitól. Odahaza elég elmenni a papírokkal az illetékes kórház igazgatójához. Ez itt is megtörtént, sőt a Mungwi Klinikán ünnepelesen be lettem mutatva. De ezen túl minden fontosabb hivatalban is megfordultam: Mungwi egészségügyi vezetőjénél, a kerületi egészségügyi vezetőnél, sőt az északi tartomány vezetőjénél, Kasamában is jártam (4. kép. Tartományi egészségügyi vezető, Mungwi Klinika igazgatója, 5. kép: Tartományi egészségügyi központ).

Mivel a Mungwi Klinika csak felerészben a misszió által támogatott, másik részében a kormány által fenntartott intézmény, így az utolsó egyeztetések zajlanak, és remélem, hogy munkámat hamarosan kezdem.

Amikor Kanadában készültem a missziói szolgálatra, annak részét képezte az idegen kultúrára való felkészítés nemcsak elméleti, hanem gyakorlati módon is.

De, hogy igazából ez mit jelent a gyakorlatban, azt most tanulom. Több, mint fél évszázadot leélve egy másik

kultúrában, nem könnyű beleszöppenni egy olyan kultúrába, ahol az idő sokkal rugalmasabb fogalom. Tegnap és holnap, ebben a nyelvben ugyanaz a szó: „mailo”

Ha csupán ennyit látnék, akkor ez frusztrációt okozna. Ha azonban felemelem a tekintetemet, akkor látom Istent is, Aki Ura az időnek, és Aki kezében tartja a tegnapot, a májt és a holnapot!

*Testvéri köszöntéssel:
Dr. Keszi Krisztina*

A LUZ CSALÁD KÖRLEVELÉBŐL

Ecuador

Luz Ede és Gyöngyvér írja:

Amiért hálát adunk:

A január 28-án tartott evangélikai istentiszteletért, melyen 6 új látogatót köszönthettünk, akik nagy érdeklődést mutattak, és még soha nem voltak a gyülekezetünkben. Egy család (egy asszony a gyermekeivel) azóta jár az istentiszteletekre. Továbbra is imádkozunk azért, hogy Isten folytassa bennük munkáját, és még több ember megmeneküljön. Jó látni, ahogy az újak, akik csak nem rég tértek meg, meghívják barátait és ismerőseiket.

San Lorenzo tengerparti városban bibliaiskolánk új ágát nyitottuk meg, amely iránt lelkesek és más gyülekezeti vezetők növekvő érdeklődést mutatnak. A hallgatók száma január folyamán 30-ról 44-re nőtt. (Január 6-án avattuk föl az új bibliaiskolát). Ott German Millan, aki a LM-val dolgozik együtt Litában, tanít kéthetenként. Kéthavonta pedig mi az ibarrai bibliaiskolából megyünk oda és tanítunk a vezetésről.

Gyermekeinkért, akik itt igazán boldogok, és nagyon jól érzik magukat a gyülekezetben, akár a gyermek klubban, akár az istentisztelettel párhuzamosan folyó vasárnapi iskolában.

Gyöngyi két tanfolyamáért. Ibarrában, a „Puente de Amor” gyülekezetben és itt, a mi gyülekezetünkben

tart tanfolyamot a gyermekmunkásoknak. Ibarrában 20-an, itt helyben 8-an vesznek részt ebben a képzésben. Nagyon érdeklődők és lelkesen vesznek részt az órákon.

„Újonc” misszionáriusainkért (Kröger és Erndwein házaspár), akik már otthonosan érzik magukat és szorgalmasan tanulják a spanyol nyelvet. A kulturális gyakorlatokban, házi bibliakörökben stb. való részvételükkel máris jó és értékes kapcsolatokra tettek szert. Isten általuk sok örömet szerzett nekünk.

A dagersheimi Marenért, aki rövidtávú szolgálata után február 16-án hazarepült Németországba. Szűk hat hónapon át pótolhatatlan segítséget jelentett nekünk, és nagy örömet gyermekeinknek, akik igen megszerették őt.

A világ legjobb missziós társaságáért, a Liebenzelli Misszióért, amely olyan hűségesen törődik mindezzel, és így nemcsak jó hátvédet jelentenek nekünk, hanem erősítenek is bennünket, a missziói munka minden kihívásában és nehézségében.

Amiért imádságot kérünk:

A Bibliaiskola új ágáért, az akkreditált képzésért, amely lehetővé teszi a hallgatóknak a teológiai, gyakorlat orientált és anyagilag elviselhető formális képzést. A hallgatók egy szombat 8 órás oktatásra jönnek el. Ott kiosztanak nekik olvasniva-

lókat és házi feladatokat, melyekkel a következő négy hét alatt meg kell birkózniuk. (Kb. 300 oldal olvasnivaló és 4 házi feladat). Ezen kívül a hallgatók hetente egyszer 2 órára találkoznak a mentorokkal (Edével), akinek kérdéseket tehetnek fel, átdolgozhatják házi feladataikat. A végén aztán vagy vizsgán vesznek részt, vagy 10 oldalas beszámolót írnak az kidolgozott témáról. Kb. 15 hallgatóval számolunk.

Az évente megtartott farsangi ifjúsági táborért, amelyben a „24 órás szolgálatról” van szó, tehát mindenről, ami a szolgálattal kapcsolatos. Ede két munkatárssal a vasárnap estét készíti elő, amikor a szolgálat „miért”-jéről lesz szó. Játékestét készítünk elő és Róma 12,1–8-ról szól az igehirdetés. Kb. 120 fiatal várunk.

Két gyülekezeti presbiterünkért, Segundoért és Galoért, akik elkezdték sorba látogatni a gyülekezet tagjait. Ez sok terhet vesz le a vállamról, és fontos lépés a gyülekezet önállósodása felé. Imádkozzunk, hogy legyen rá idejük és megtalálják a megfelelő szavakat.

Köszönünk minden imádságot és adományt, amellyel munkánkat támogatják.

A Luz család

Mikronézia

Hogyan lesz valaki világpolgár?

Manuel Rauchholz vegyes érzésekkel figyel, amint kislányai hasonló tapasztalatokat szereznek, mint maga is szerzett egykor misszionáriusok gyermekeként Csuumon.

– Mi leszel, ha nagy leszel, Manuel?

– Misszionárius, mint édesapám!

30 év telt el azóta. Közben látom, hogy saját lányaim, Luka és Yona Tolon ugyanannak a bibliaiskolának a folyosóin és udvarán futkároznak, ahol sok évvel ezelőtt én tettem az első lépéseimet. Csuumon élő egykori tanáraink gyermekei ma a mi hallgatóink a Csendes-óceáni Szigetek Bibliaiskolájában (Pacific Islands Bible College = PIBC). Különös érzés újra Csuumon élni, ebben a kultúrában, csak ez alkalommal nem mint gyermek, hanem mint misszionárius, illetve szülő.

Az útlevel és a szív: két különböző dolog

Ha valaki különböző kultúrákban nő fel, egyáltalán nem tudja megmondani, hogy tulajdonképpen melyik is az igazi hazája, hová tartozónak érzi magát. Miközben a szüleim erre a kérdésre még 38 évi mikronéziai szolgálat után is egyértelműen a Németország választ adták, addig feleségem, Mihamm számára és számomra a dolog egy kicsit összetettebb. Számunkra olyan országokhoz, mint Japán, Amerika, Csuum, Korea, Németország is kapcsolódnak olyan gyermekkori emlékek, amelyek belénk vésődtek és formáltak bennünket. Így nézzük most kicsit vegyes érzésekkel, hogy gyermekeink is ugyanazeket a tapasztalatokat szerzik.

Hálások vagyunk, hogy gyermekeink több világban nőnek fel, és már korán felismerik, hogy léteznek más emberek és más kultúrák is. Mosolygunk azon, hogy számunkra az utazások alkalmával a saját kis bőröndjük természetessé vált.

És megfigyelhetjük, hogy javában a misszionárius család életét élik már – annak minden hullámhegyével és hullámvölgyével.

Másrészt tudjuk és látjuk, hogy minden kultúra-váltás belső elbizonytalanodást hoz magával. Új otthon, új iskolák, új barátok, új nyelvek és új szokások, amelyekhez mindig alkalmazkodni kell. Tudjuk, hogyan érzi magát az ember, ha az iskolában egyáltalán nem tud részt venni a beszélgetésben, mert fogalma sincs arról, hogy kiről vagy miről van szó. Az útlevel és a külső németre vagy amerikaiakra utal, de a szívünk sok helyzetben mást mond. A zavarodottság akkor jön, ha a kultúra-váltás egyszer csak saját értékeinket is megkérdőjelezi, vagy ami még rosszabb, egyszerűen elsöpri vagy kineveti. Ezek olyan időszakok, amikor az embernek nagyot kell nyelnie, és gyakran olyan mély sebek keletkeznek, amelyek csak sokkal később gyógyulnak be, mint ahogy az ember azt elismeri.

Megvédeni vagy kiszűrni?

Néha minket szülőket hatalmába kerít az az érzés: gyermekeinket meg akarjuk vagy egyáltalán meg tudjuk-e védeni minden ilyen tapasztalattól, hogy minden kultúrából csak a jót és szükségeset szűrjük ki, csak a legjobbat adjuk át nekik: a németektől a logikus gondolkodást, a becsületességet, az érvényesülési képességet és az individualitást, a csuumiaktól a vendégszeretetet, a közösségi érzést, az amerikaiaktól a felszabadultságot (lazaságot) és a hidegvért, a koreaiaktól a becsvágyat és a rögtönzőkészséget stb. Aztán egyszer csak észrevesszük, mennyire fölösleges ez a kiszűrés: individualitás, közösségi érzés, becsvágy vagy elengedettség – a hosszú listát tulajdonképpen meg lehetne takarítani, és egyszerűen egy szóval ki lehetne fejezni: tökéletesség.

Aztán tudatossá válik, hogy mi sem azért vagyunk ezen a helyen, mintha a saját gyermekkorunk, nevelésünk mindezekben a kultúrákban olyan csodálatosan tökéletes lett volna, hanem csupán azért, mert Isten bennünket minden jóban és kevésbé jóban is megtartott és hordozott. Hálássá tesz bennünket mindaz, amit a saját életünkben megtapasztalhattunk: Istent hibáink és tökéletlenségünk nem tartják vissza attól, hogy gyermekeinkkel együtt az Ő útján vezessen.

Új távlatok az imádság előtt

Éppen azok miatt a bizonytalanságok miatt, amelyeket az új kultúrák és a változás hoz magával (nemcsak a gyermekek, hanem a szülők számára is), gyermekeink életében az imádság a leghétköznapibb dolgokban – mint: megtartás, barátok, iskola, csalódások feldolgozása, nélkülözés és sok más – is új távlatot nyer. Az az igazság, hogy sok helyzetben az imádság marad az egyedüli lehetőségünk, amihez folyamodhatunk. És kimondhatatlan vigasztalásként éljük meg, hogy nemcsak az egyedüli, hanem a legnagyobb lehetőség is, hogy gyermekeinkért közbenjárhatunk, ilyenkor az Úr Jézus ígéretére támaszkodhatunk, hogy az övét nem hagyja el és minket, egész családjunkat együtt hordoz és gondot visel rólunk.

Ebben az értelemben szeretnénk megköszönni imádságaikat, amelyek életünk során kísérnek minket. Szívvel hálások vagyunk, ha továbbra is imádságban hordoznak minket, gyermekeinket és szolgálatunkat Mikronéziában.

Manuel Rauchholz: felesége Mihamm, mindketten teológiát végeztek, 2004 novembere óta két kislányukkal Csuumon/Mikronéziában élnek. Helyi gyülekezetekben szolgálnak, Manuel pedig etnológiai (néprajzi) kutatásokat is végez doktori disszertációjához.

Japán

A szeretet próbája: el tudom-e engedni

Ez a folyamat Susanne Schlotz számára már korábban elkezdődött; új helyzetekben meg kell küzdeni az elengedés gondolatával, majd az elengedés a valóságban is megtörténik.

Szeretni annyit tesz, mint megtanulni elengedni. Még ma is pontosan emlékszem erre a részletére egy tollbamondásnak. Diákként nem sok értelmet tulajdonítottam ennek a kijelentésnek. Azóta azonban a családjunkban is meg kell próbálnunk ugyanezt megélni.

Férjemmel 1992 januárjában utaztunk ki első alkalommal Japánba. Az elengedés nem a repülőtéren kezdődött, hanem a gyülekezettől való elszakadással, a megszeretett barátoktól való elválással, a szülőktől, testvérektől, rokonoktól való búcsúzással, az utazótáskák becsomagolásával, az autó leadásával. A kétéves nyelviskola után első szolgálati helyünk Usiku gyülekezetében volt. 1994 februárjában itt született meg első gyermekünk, Jael.

Anyai teendőim örömet jelentettek nekem, és a gyülekezetben is segítettem, amiben csak lehetett. A gyülekezeti tagok örömeire szolgált a kis szőke gyermek is: vasárnaponként Jael kézről kézre járt. Csütörtökönként vittem magammal a női bibliáórára, vasárnaponként pedig az istentiszteletre. Hazafelé gyakran megállapítottam, hogy az igei üzenetek csak részletei jutottak el hozzám, mert lányom közben meg-megébredt, inni vagy enni kért, tisztába kellett tennem, vagy éppen egy kis játékot igényelt. Meg kellett tanulnom átértékelni magas elvárásaimat. Szerettem volna betölteni küldetésemet misszionáriusfeleségként, de elsősorban a gyermekemnek volt szüksége rám. Férjem mindig biztatott, hogy az is jó, ha egyszerűen csak ott vagyok. A japán anyáknak is látniuk kell, hogy kicsi gyermekekkel együtt is szívesen látjuk őket a gyülekezetben.

Nem szabad állandóan összehasonlítani!

1996-ban tértünk vissza újra Japánba, Siraokába. Hamarosan Philmon növelte a család létszámát, majd másfél évvel később Mareike. A gyülekezetben egy baba-mama kört indítottunk, melynek azóta is tevékeny résztvevője vagyok.

Az otthonunk egy japán stílusú családi ház lett. A szomszédaink elfogadták, hogy külföldiek vagyunk, ám a kapcsolatunk felszínes maradt velük. Gyerekeinket a város egészségügyi központjában vizsgálták még érkezésünk után. A kezelés módja itt és a gyermekorvosnál is szokatlan volt számomra, aki gyermekápolónő vagyok. Korábbi kórházi tapasztalataim alatt hozzászóltam, hogy az orvos belenéz kis páciense fülébe, ha szükséges, vért vesz tőle. Ezt Japánban gyakorlatilag sohasem láttam. Még a rendelőben megkaptuk a gyógyszereket, ami gyakran valamilyen por volt, kis zacskóban anélkül, hogy bármi felirat lett volna rajta (bár ez azóta megváltozott). Meg kellett tanulnom, hogy az általam tanultakat magam mögött hagyjam, és ne hasonlítgassak össze állandóan.

A döntések árnyoldala

Nagy meglepetéssel és örömmel hallottam, hogy Siraokában van egy keresztyén óvoda. Amikor gyermekeink 4 évesek lettek, oda írtattuk be őket. Japán kézbe kellett őket adnunk. Csekély kis japán nyelvtudásukkal vajon megértik-e majd az óvónő szavait? Nem fogják-e csúfolni vagy kizárni őket a többiek azért, mert ők az egyedüli külföldiek? De barátokra leltek, megtanulták a nyelvet, így újabb kapcsolataink épültek.

Amikor Jael két éves óvodai pályafutása véget ért, egyre égetőbbé vált számunkra az iskolaválasztás kérdése. Három lehetőségünk volt: vagy otthon tanul német távoktatási segédanyagokkal, a helyi japán iskolába jár, vagy a

Tokió/Jokohamai német iskolába is írathatjuk. Nem volt könnyű helyes döntést hozni. A siraokai iskolát tudtuk legkevésbé elképzelni. A japán iskola-rendszer ugyanis lényegesen különbözik a némettől. Ha emellett döntünk, azzal nagyon megnehezítjük majd lányunk esetleges németországi továbbtanulását. A családjunk mindennapjai, a két kicsi ellátása és a gyülekezetépítés miatt alig maradna időm, hogy otthon tanuljak vele. Ám azt is fontosnak tartottuk, hogy gyerekeink az osztályközösség kihívásaival is megbirkózzanak. Végiggondoltuk a lehetőségek előnyeit és hátrányait, beszélünk minderről más misszionárius családokkal, s az egészet mennyei Atyánk elé helyeztük. Biztosak voltunk benne, hogy elég nagy törést okoz majd a családban, ha a gyerekeket a német iskolába írattuk. Siraoka ugyanis 80 km-re van Tokiótól, így mindenképpen szükség lesz a kollégiumi elhelyezésre.

A legnagyobbakból lesznek a legkisebbek

Mivel Jael testileg-lelkileg elég érettnak tűnt, úgy döntöttünk, hogy 7 évesen beiratjuk a Tokió/Jokohamai német iskolába.

A diákokon dolgozói nagy szeretettel fogadták. Az ott lakó gyerekek mindegyike a serdülő korosztályhoz tartozott már! Jael a legnagyobból egy pillanat alatt a legkisebb lett. A hosszú út, a szülőktől és a testvérektől való elszakíttóság nagy kihívás volt számára. Gyakran csak ámultunk, amikor meghallottuk vidám hangját a telefonban, és tanárai is megerősítettek minket abban, hogy Jael nagyon bátor és jól tanul. Esténként azonban mindig elfogta a honvágy, s a vasárnap esti búcsúzásnál gyakran könnycseppek gördültek végig az arcán, sőt néha még nekem is.

Jael már iskolába járt, de két gyermekünk még otthon volt velünk. Ezzel vigasztalhattam magam még két évig. Amikor Philmon 2003 szeptemberében, Mareike pedig egy évvel

később megkezdte az iskolát, hirtelen azon kaptam magam, hogy férjemmel kettesben ülünk az asztalnál. Az a tudat segít ilyenkor, hogy mind a hárman együtt vannak, és jól érzik magukat a kollégiumban. Ráadásul tiszta szívből megbízunk tanáraikban.

A péntek a hét legszebb napja, amikor Peter vagy én a gyerekekért megyünk. A hétvége tele van élményekkel, és mindig gyorsabban száll el, mint a hét bármely más napja! Vasárnap délután 5 óra körül visszük őket vissza. Nem szeretnénk, ha úgy éreznék, hogy meg akarunk szabadulni tőlük. Amiben csak tudunk, mellettük állunk.

A szünetek – leginkább a hosszabb nyári szünet – mindig értékes

időszakok számunkra. Kimondhatatlanul jó érzés, ha újra teljes a létszám!

Családunk minden tagjával közösen hoztuk meg ezeket a döntéseket. Az egykori alapvető „igen”-t (iskola és kollégium) azonban mindannyiunknak újra meg újra meg kell erősítenünk. Néha nagyon fáj a távolság: ha például érzem a hangjukon a honvágyat a telefonban, amikor egy rossz jegy elveszi a kedvüket, vagy ha nem tudom megölelni őket, amikor épp arra lenne szükségük. Néha úgy érzem, hogy gyermekeim fejlődését nem kísérhetem figyelemmel.

A 2005-ös missziós találkozón Liebenzellben egy addig számomra ismeretlen hölgy jött oda hozzám az istentisz-

telet előtt, és azt mondta, hogy naponta imádkozik Jaelért. Mélyen megindított a szeretete! Ezek szerint nem vagyunk egyedül! A gyermekeinkért és értünk is rendszeresen imádkoznak!

Isten bennünket ebbe az országba vezetett, hogy a japánoknak bizonyosságot tegyünk a szeretetéről. Bár ez gyakran azt jelenti számunkra, hogy meg kell tanulnunk „elengedni”, de épp ezért milyen sokszor megajándékozott már bennünket Isten szeretetével és gondviselésével!

Susanne Schlotz, férje Peter, három gyermek édesanyja, gyermekápoló, 1992 óta Japánban, jelenleg Siraokában a gyülekezetépítő munkában szolgál.

Mikronézia

Nagycsalád, kis család, nincs család

Siegbert és Bärbel Betz bepillantást enged családi életükbe, amelyben a távolság nagy szerepet játszik: Csuuk és Japán 4000 km-re fekszik egymástól.

Ismét számoljuk a napokat, mennyi is van még hátra addig, amikor Janine itthagy bennünket. – Nem kell-e még valami fontosat megbeszélünk vagy előkészítenünk? – kérdezzük. Vagy: — Nem mulasztottunk el valamit, amíg együtt volt a család?

És máris itt a búcsúzás. Reggel együtt utazunk még a csónakon egy órát a Csuuk-lagúnán Venóra, a fő szigetre. Itt még néhány dolgot el kell intéznünk: a PIBC-Bibliaiskola konyhájára néhány zsák rizst és több karton húskonzervet kell vásárolni, a bankban csekket kell beváltani (a várakozási idő általában ½ óra), az építőanyag telepen festék után nézni a könyvtár polcaihoz. Már öt hónapja várunk a festékre. E-maileket kell megnézni és küldeni. Gyorsan eltelik az idő délutánig, amikor a repülőterre kell mennünk. Még néhány szót váltunk. Imádságban kérjük, hogy az Úr őrizze meg Janinét. Átöleljük egymást és Janinének mennie kell az útlevélvizsgálatra. Megfogadja, hogy ez alkalommal nem fog sírni és szí-

lárd léptekkel megy a repülőgéphez.

A hazafelé vezető úton már csak hárman vagyunk. Janine a Guamra menő repülőgépen ül, az éjszakát a Georges családnál tölti a szigeten és másnap repül tovább Japánba. Az elkövetkező napokban nagyon hiányzik a lányunk, az együtt eltöltött idő nagyon szép volt, de ismét túl rövid. Azt is látnunk kell, hogy Janine különböző dolgokban segített nekünk – most mindent újra egyedül kell végeznünk.

A nagycsalád határozza meg a kis családot

A hétköznapi feladatai újra gyorsan ránk találnak és hozzászokunk, hogy a következő hónapokban családunk csak három tagú. Siegbertnek megvan a maga feladata a bibliaiskolában és a helyi gyülekezetben, ez többször is úgy tűnik, hogy meghaladja az erejét, mintha a nap 48 órából állna. Bärbel a szünet után újra tanítja Nadinét a német távoktatási anyag segítségével. De a tanulást újra és újra meg kell szakítani, hol hosszabb, hol rövidebb időre, mert valaki jön és valamilyen pénzügyi dologban szeretne segítséget kérni (Bärbel intézi az iskola pénzügyeit). Nadinének jó barátai az iskolában dolgozó munkatársak gyermekei, akikkel délutánonként együtt

játszik. A Japánban tanuló Janinéval e-mail-en és alkalmanként telefonon tartjuk a kapcsolatot.

Itt az iskolaépületben szoros közösségben élünk a többi munkatársal és családjukkal, sőt a bibliaiskola 63 hallgatójával. Ha valaki beteg lesz, megnézzük, hogyan tudnánk segíteni egymásnak, és imádkozunk egymásért, mert a legközelebbi orvos egy óras csónakútra van tőlünk. Minden nap közös áhítatot tartunk és hetente egyszer munkatársi imaórát, amikor egészen személyes dolgokat is Isten elé viszünk. Egyes bibliaiskolai hallgatókkal szorosabb kapcsolat alakult ki. Néhányan nagy bizalommal vannak irántunk, imádkoznak értünk és Janinéért. Így alkotunk nagy PIBC-családot, amely megosztja egymással az örömét és a bánatát.

A PIBC-„nagy családjának” hatása van a családi életünkre is. Az ebédlőasztalnál folyó beszélgetések is gyakran a PIBC-ben zajló dolgok: a hallgatók, a munkatársak, a tanítás és a gyakorlati munka körül forognak. Egy lány különösen foglalkoztat minket. Nem régen Siegbertet éjjélkor hívták hozzá, mert erős fájdalmai voltak a felső testében. Nála ez inkább lelki harcnak tűnik, mint testi problémának, és tovább imád-

kozunk érte. Egy másik alkalommal az épületekről és motorokról beszélünk, amelyeket feltétlenül meg kellene javítani, és azon gondolkozunk, vajon rendelkezésre áll-e hozzá a megfelelő összeg. Aztán újra és újra a helyi gyülekezet helyzete foglalkoztat bennünket, amely annyira kötődik a hagyományokhoz, hogy úgy tűnik, nem lehet rajta változtatni – de Istennél minden lehetséges.

Kételyek és lehetőségek

Néha az a kérdés is foglalkoztat, helyes-e, hogy Janinét kamaszkorában egyedül küldjük Japánba. Tudjuk, hogy Nakanosimában a Liebenzelli

Misszió diákotthonában gondját viselik, de vannak olyan kérdések, amelyekhez szüksége van ránk, a szüleire. Egy e-mail vagy egy telefonbeszélgetés nem tudja helyettesíteni a vállra tett kezet, vagyis a közvetlen kapcsolatot. Nadine pedig mint egyetlen gyermek nő fel annak ellenére, hogy van egy nővére, aki viszont ideje nagy részét 4.000 km távolságban tölti.

Ám mégis úgy látjuk, hogy Istennünk eddig igazolta ezt az utat, és kegyelmes vezetését fedezzük fel benne. Janinénak Japánban a német iskolában sokkal több lehetősége van, mintha itt lenne Csukon és a távoktatási anyaggal tanulna. Búvárkodni tanul, zongor

rázik, és a focicsapatban is játszik. A szükséges fogszabályozás is lehetséges. Meg kell találnia a helyét az osztályközösségben, és mint minden más gyerekeknek az ő korában, vállalnia kell az összeütközést a tanárokkal. Közben talált egy angol nyelvű gyülekezetet, amelynek vasárnapi ifjúsági istentiszteletei lelki otthont jelentenek számára. Néha mi magunk csodálkozunk, mennyire önálló lett a lányunk. Tudatosan Istenbe vetett bizalommal megy Japánba és él ott, hogy mi, a család hátramaradt része végezhessük a szolgálatainkat Csukon.

Az év nagy részében így vagyunk „megfogyatkozott család”-ként a PIBC nagy családjának a része. Évente háromszor örülünk, hogy Janine velünk van és legalább pár hétre normális család lehetünk. De mit jelent itt a „normális”? A nagymamák, a nagypapák, a nagybácsik és a nagynénik mégis nagyon messze vannak és nem lehet őket egyszerűen gyorsan meglátogatni ...

Siegbert és Bärbel Betz: lelkész illetve iparcikk eladó, két lányuk van. 1990-1991 az USA-ban továbbképzésen vettek részt, 1992 óta Mikronéziában/Csukon a Tol szigeten levő Csendes-óceáni Szigetek Bibliaiskolája, „Pacific Islands Bible College”-ban (PIBC) szolgálnak: Siegbert, mint tanár, Bärbel pedig a pénzügyekért felelős.

Pápua-Új-Guinea

Szerepmegosztás: Amikor anyu a tanítónéni!

Otthoni oktatás: Németországban nem engedélyezett, a Manus szigeten lakó Totzeck családnak viszont a hétköznapi valósága

Amikor lányaink, Josina és Prisca iskolába mennek, nem kell nagy utat megtenniük. Reggeli után átmennek a házukhoz csatlakozó új épületbe. Ott rendeztük be számukra a „tantermet”. Nálunk minden hétköznapi az történik, amit Németországban oly hevesen vitatnak, és még nem engedélyezték: otthoni oktatás.

Néhány évvel ezelőtt felvetődött a kérdés: hogyan biztosíthatunk gyermekeink számára olyan képzést, amelyet a német iskolák és egyetemek elismernek. Gyermekeinket nem engedhetjük itt lakó barátaikkal együtt iskolába járni, hiszen Németországban nem ismerik el az új-guineai iskolarendszert, ezért egy német iskola távoktatási anyagával oktatjuk őket. Ez a módszer általános iskolás gyerekek számára jól kidolgozott anyagokat kínál német nyelvből, matematikából, szakismereti tárgyakból és angol nyelvből. Ezeket

az anyagokat veszik végig otthon a gyerekek édesanyjuk vagy egy tanító segítségével. A Német Távoktató iskolában egy képzett pedagógus gondozza a diákokat, értékeli a teszteteket, valamint ötleteket ad arra nézve, hogyan lehetne a teljesítményt javítani.

Egyéni oktatások

Az otthoni oktatás sok előnyt nyújt számunkra. Mindenekelőtt mi, szülők pontosan tudjuk, mit tanul gyerekeink. Tudjuk, hogy éppen mi foglalkoztatja, és bármikor ismét

elmagyarázhatjuk neki az anyagot. Ezenkívül abban is segíteni tudjuk, hogy a megtanultakat a hétköznapiakban is alkalmazza. A tananyagot könnyebben lehet egy diákra szabni. Ha valaki gyorsan tanul, hamarabb halad előre. Ha valaki lassabban tanul, több időt lehet ráfordítani, mint egy 20–30 fős osztályban. És természetesen sokkal többet lehet tanulni, hogyha csak két vagy három gyerekkel kell foglalkozni. Így többet is követelünk meg a gyerekektől. És hogyha csak két diák ül a tanteremben, rögtön feltűnik, ha valamelyikük álmodozásokba merül...

Olyan negatív befolyásoktól óvjuk meg gyermekeinket, amelyekkel nagyon korán szembesülniük kellene, ha nyilvános iskolákba járnának. Akár a tanárok, akár a diákok olyan hazugságokat ültethetnek el bennük, amelyeket mi, a szülők egyáltalán nem szeretnénk. A legújabb divat, ifjúsági magazinok, az erőszakot dicsőítő filmek és játékok, popsztárok, alkohol, dohányzás, vagy akár a kábítószerrel teljesen kimaradnak az otthoni tanulásból (kivételet képez természetesen az, amikor ezekről a tanulmányok során esik szó). Számunkra, szülők számára ez csakis pozitívan értékelhető.

Gyermekeinknek azonban meg kell küzdeniük a különböző kultúrákkal. A házukból kilépve és közös játék közben az itt lakó gyerekekkel megismerik a vendéglátó ország szokásait. Itthon, a családban, és a tananyagból megismerkednek a német kultúrával és a német társadalom értékeivel, amelyek jelentősen különböznek az itt lakók mindennapjaitól. Reméljük, hogy ezáltal olyan készségre tesznek szert, amely jobban

megért más népeket, és szeretet támad bennük más kultúrák iránt.

Szerepkonfliktusok és korlátozott lehetőségek

Az otthoni oktatásnak vannak azonban nehézségei és buktatói is. Nem kifejezetten könnyű édesanyaként a saját gyerekeinket tanítani. Nem vagyunk-e túl szigorúak vagy esetleg túlságosan engedékenyek? És hamar előáll egy olyan konfliktus helyzet, amelyben a szerepek ütköznek egymással. A kisebb gyerekek nehezen értik meg, hogy anyának jut ideje a „nagyokra”, ők viszont nem lehetnek ott a tanítás alatt, hanem valaki más felügyel rájuk.

Nem tudjuk biztosítani az összes Németországban szokásos tantárgy tanítását és szabadidős tevékenységek kínálatát. Zene és sportoktatás csak bizonyos keretek között folyik, kimarad a múzeumlátogatás, a kiruccanás egy szabadidőközpontba, a zongorázás – ehelyett azonban a tenger a bejárati ajtó előtt hullámszik, és rengeteg megmászható fa között lehet választani.

Gyermekeinknek ki kell jönniük az egymást gyakran váltó német segítőkkel. Nem mindig egyszerű számunkra, ha a tanárnő legalább fél-évente változik, eközben pedig anya veszi át az oktatást. Ennek ellenére nagy örömmel tölt el, hogy ezek a fiatal lányok képesek néhány hónapig segítséget nyújtani nekünk. Így az édesanya több időt fordíthat a kisebbekre, és elvégezheti otthoni és a missziói munkában rá háruló feladatait.

Gyermekeink azonban leginkább kortársaikat hiányolják, az osztálytársakat, a barátokat, akiknek ugyanazok az érdeklődési köreik és tapasztalataik vannak. Elég nehéz lehet megfelelő barátnőt találni akkor, ha helyben csak két misszionárius család él, az ott lakó gyerekek délutánig iskolában vannak, és játékaik teljesen mások. Otthon sem eszményi az iskolarendszer.

Ezért örülünk már előre, hogy otthoni szabadságunk során gyerekeink életükben először „igazi” iskolába járhatnak. Reméljük, hogy itt is be tudnak illeszkedni, nem bizonyul túl nagy nehézségnek számukra a nagy közösségben történő tanulás, és rátalálnak a megfelelő iskolatársakra és barátokra, akikre most olyan gyarkan vágnak.

Holger és Silvia Totzeck, négy gyerekük van. Holger érettségi után a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumát végezte el, Silvia ápolónő és háziasszony. Három évig végeztek gyülekezeti munkát Németországban, 1997 óta oktatnak a Molnár Mária Bibliaiskolában, ezenkívül igehirdetői és oktatói munkát végeznek Mánusz szigetén.

Banglades

Kihívások és lehetőségek

A Kestner család több mint 20 éve tapasztalja Isten segítségét és vezetését Bangladesben, Indiában és Németországban.

1985 áprilisában ketten utaztunk Bangladesbe. Azóta négy gyermekünk született, akik ma már mind

kamaszkorban vannak. Legidősebb gyermekünk, Joachim, jelenleg Németországban próbálja megtalálni a helyét. Három lányunk, Kathrin, Kerstin és Karolin továbbra is egy dél-indiai angol bentlakásos iskolában tanul. Így most családjuk három különböző országban él. Sok ehhez

hasonló kihívást és lehetőséget élünk már át eddig.

Terhesség és születés

Fiatal családként rendkívüli kihívás volt számunkra Bangladesben tölteni a terhességek és szülések idejét. A nyelvtanulás második évében

császármetszéssel született meg Joachim fiunk. A köldökzsinór a nyaka köré tekeredett. A magas bilirubinszint miatt majdnem vérátömlesztésre került sor, ami akkoriban nagy kockázattal járt. Hálásak voltunk és vagyunk az Úrnak, hogy Joachim életben maradt.

1988 júliusától öt hónapra távol kerültünk egymástól, mert Joachim születésekor szerzett tapasztalataink alapján jobbnak láttuk, ha második gyermekünk Németországban jön világra. Michael ezalatt Bangladesben maradt vízum nélkül, miközben Gopalgonjban áradás volt. Reginének az ultrahangos vizsgálat után azt mondták a német orvosok, hogy sérült gyermeke fog születni, ami, hála Istennek nem igazolódott be. Nem volt könnyű elviselni a távolságot és a születendő gyermek körüli bizonytalanságot. Sokáig alig tudtunk kapcsolatot létesíteni egymással. Ez a helyzet Michaelt gyakran a végsőkéig igénybe vette. Gyötörte a kérdés, hogy mi legyen a fontosabb: a missziói munka, vagy a család, ahol szintén szükség lett volna rá. Ebben a nehéz helyzetben egyértelműen megtapasztaltuk Isten segítségét és közelségét.

A gyerekek beiskolázása

Az első években Regine maga tanította a gyerekeket a Német Távoktató Iskola tananyagából. Ez erősen igénybe vesz egy anyát, és nem könnyű a sok tennivaló közt megtalálni a helyes időbeosztást. A vakáció alatt több felsőbb iskolát és internátust néztünk meg, mivel fontosnak tartottuk, hogy a gyermekeink más gyermekekkel együtt nevelkedjenek. Isten személyes vezetését tapasztaltunk meg az Ooty-i (Dél-India) angol Hebron Iskola kiválasztásánál. De mielőtt 1997-ben Indiába kerültek volna a gyerekek, egyik kislányunk sokat sírt éjszakánként, és hangosan kiáltozott is álmában. Nem igazán tudtuk, mire véljük a jelenséget. Egyik este elalvás előtt megkérdezte: „Mama, mi lesz, ha nem tudom megszokni a bentlakásos iskolát? Akkor haza kell mennetek miattam?” Hosszan beszélgettünk erről, és megnyugtattuk, hogy Isten megsegíti. Ha pedig nem megy az iskola, Istennek van más útja számunkra. Ettől kezdve ismét nyugodtan aludt.

Több ezer kilométeres út az iskoláig

Nem ment mindig minden simán. Egy időben az egyik gyermekünket piszkálták és zsarolták, míg ki nem derült

minden és véget nem vetettek a dolognak. Voltak időszakok, amikor a gyerekeket nagy honvágy kínozta. Nagyon jó volt, hogy megértő nevelők vigyáztak rájuk, akikhez mindig fordulhattak. Nagy segítséget jelentett a többi szülő is, akik együtt imádkoztak velünk, tanácsoltak és a gyakorlatban is segítettek minket. Az egyik édesanya Reginének egy nagyon fontos mondatot mondott:

„Amit Isten a világosságban megmutat, nem szabad feladni a sötétség idején.”

Hálásak vagyunk Istennek a jó és megfizethető ázsiai iskoláért. Kihívást jelent azonban a hosszú utazás: repülőút Kalkuttába, majd 48 órás vonatút (2000 km). Az iskola és diákotthon járulékos költségei sem csökkennek egyre növekedő gyermekeink mellett (akárcsak Németországban).

Költözések, búcsúzás, elvárások

Jónéhány kihívást és izgalmat jelentett a család számára a sok költözködés is az országon belül és Bangladesen kívül, valamint az otthon töltött szabadságok és az ezekkel járó búcsúzások. Azt kellett tapasztalunk, hogy egyik gyermek nagyon kötődik a lakóhelyhez és a barátaihoz. Másik gyermekünk egyre zárkózottabb lett, hogy ne legyen számára fájdalmas, amikor újra búcsút kell vennie.

Különösen nehéz a misszionárius-családok számára az a sok elvárás, amellyel saját maguk irányában viseltetnek, vagy mások, így a szülők, a helyi egyház, a környezetük, az iskola vagy a misszió részéről irányul feléjük. Ha valaki például a gazdag Németországból érkezik, nem zárkozhat el az emberek nyomorúságos sorsa előtt, és az ember azt sem szeretné, ha fukarnak tartaná. A helyi egyház, az egyházközség és egyes emberek is elvárják mindenki (anyagi) hozzájárulását, függetlenül attól, hogy a Misszió milyen anyagi támogatást vagy egyéb segítséget biztosít. Misszionáriusként mi sem várhatjuk el a helybeliektől, hogy adjanak, ha magunk nem vagyunk készek áldozatot hozni.

Egy misszionáriuscsalád számára adódó lehetőségek

Minden kihívás mellett azonban sok lehetőséget is rejt magában a misszió egy család számára. Ha az ember házas és gyermekei vannak, ajtóik nyílnak meg előtte Bangladesben, ahol az emberek nagyon gyermekszeretők.

Komoly beszélgetésekre elsősorban külön a férfiak és külön a nők között van lehetőség. Témák a családi élet, a hit és az eltérő kultúrák. Csa-

ládi életünk példává válik, ha bízunk Isten hatalmában és biznyságot teszünk róla. Nincs szükségünk amulletra, hogy megvédjen, sem fekete pontra a homlokunkon, hogy megvédjen a szemmel veréstől. A gyerekek játék közben megtanulják a nyelvet, játszótársakat hívnak meg, barátságok szövődnek, és megnyílik az út a szomszédok felé. Gyermekeinknek nagy nyereség, hogy kétnyelvűen nőnek fel, korán magukra vannak utalva, így önállósághoz szoknak. Fogékonyak lesznek más emberek és kultúrák iránt, megtalálják helyüket a legkülönbözőbb helyzetekben, rugalmasakká, alkalmazkodókká válnak, képesek lesznek megegyezésre, és széles látókörre tesznek szert. A misszi-

onáriusgyermek között a kamaszok és fiatal felnőttek körében ennek ellenére megfigyelhető, hogy nem találják a gyökereiket, és identitásválság lép fel náluk. Nagy segítség, ha van egy biztos hely a szülők hazájában. Fontos a rendszeres levelezés, e-mailezés, hogy a vakáció legyen élményekben gazdag, valamint a családi hagyományok, a születésnap, a konfirmáció és más kiemelkedő események megünneplése. Nagy élmény, amikor a gyerekek nagobbakká válnak, és maguk is aktívan részt vesznek az ünnepek szervezésében. És nem utolsósorban minden kihívásnak van egy lelki oldala is: a gyerekek korán megtanulják, hogy Istenbe vessék bizalmukat, és tapasztalhatják az imameghallgatást.

Tajvan

„Gyereknepok” Puliban

Amikor az egész család részt vesz a missziói munkában

Egyik fiunk így szólt a minap:

– Papa, most már mi is misszionáriusok vagyunk! Amikor Puliban voltunk, sok gyereket hívtunk meg a gyerekek-csendeshétre.

Nem magától értetődő, hogy a gyerekek segítik misszionárius szüleik munkáját. Éppen ezért nagyon hálásak vagyunk, ha vidáman és lelkesen mellettünk állnak. Így került sor az első családi erőpróbára: A Puli gyülekezetben már évek óta „gyengélkedett” a gyermekmunka. Csupán egy maréknyi fiú és lány járt a gyerekeknek tartott foglalkozásokra. Pan lelkész egyre inkább aggodalmaskodott amiatt, hogy a továbbiakban a „gyengélkedés” fokozódik. Aktív szolgálatban lévő nyugdíjasként nem állt túlságosan közvetlen kapcsolatban a gyerekekkel. Történt pedig, hogy három gyülekezet vállalta a három hétig tartó gyerekcsendeshét lebonyolítását. Amit ígértek, meg is tették. Megkezdődtek az előkészületek. A nappalink időnként nagy barkácsolóhelyhez hasonlított; a földön mindenhol színes kartondarabok és papírszeletek hevertek. Negyvennél is több különböző papírkép sorozat készült el. Daniel néhány

bűvésztrükköt gyakorolt be; Ben-David pedig az egykerekűjét nyüstölte.

A tájfunnál is erősebb

Ekkor azonban váratlan dolog történt. A meteorológiai szolgálat jelezte, hogy tájfun tart Tajvan felé. Minden maradjon el? Minden előkészület fölösleges volt? „Drága Urunk – imádkoztunk –, te erősebb vagy, mint a tájfun; kérünk add, hogy a vihar másfelé vonuljon el!” A gyülekezetben törtük a fejünket, mit is tegyünk. Elutazásunk előtt 12 órával már biztos volt: Útra kelünk, a tájfun ellenére is! Isten meghallgatta imáinkat és a tájfun déli irányba küldte.

A négy anyukából, két egyetemistából, öt középiskolából és két általános iskolából álló csapat Gwo lelkésznel útra kelt Puliba.

A gyerekmiszió-náriusok

Négy órás utazás után késő délután érkeztünk meg. Mielőtt kicsomagoltunk, ki kellett takarítani a gyülekezetet. Min-

Mindent összevetve azt mondhatjuk, hogy egy misszióban élő családnak lehetősége nyílik különösen is megtapasztalni Isten segítségét és vezetését, erről nem is akarunk lemondani.

Michael és Regine Kestner

A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzését megelőzően szerszámkészítő ill. nevelőnő. Négy gyermekük van. A Kestner család 1985 óta dolgozik Bangladesben gyülekezeti munkában és a nem iskolarendszerű teológiai képzésben (TEE).

„Amit Isten a világosságban megmutat, nem szabad feladni akkor sem, ha olyan sötét van, hogy az orrunknál sem látunk tovább.”

denki részt vett ebben. Saját gyerekeink is buzgón segítettek sikálni a habzivacs matracokat. Amikor minden tiszta lett, leültünk az első megbeszélésre, és együtt imádkoztunk az előttünk álló hetekért.

Majd Pan lelkéssel kiruccantunk a városba. Először is megmutatta nekünk az egyik szomszédos templom gyülekezeti termét: úgy fogunk ott aludni, mint heringek a dobozban. Az egyik iskolánál megálltunk meghívókat osztogatni. Fiaink külföldi gyerekeként egyből a nap szenzációi lettek. Azonnal beszélgetni kezdtünk gyerekekkel és felnőttekkel az iskolaudvaron, és meghívtuk őket a rendezvényekre.

Az ízletes vacsora után – az anyukák felváltva főztek – még egyszer leültünk, hogy megtervezzük az első napot. Szétosztottuk a feladatokat. Ben-David és Daniel is megkapta egy-egy gyerekcsapat vezetését. „Még sohasem vezettem csoportot” – gondolta Ben-David. „Hallgatnak majd

Öröm a vigaszdíjnak

rám egyáltalán a gyerekek?” A záró imádság azonban minden „misszionáriusnak” bátorságot adott a feladathoz.

Kezdődik!

Másnap reggel a templomban közösen olvastunk ígét és imádkoztunk. Gyerekeink a „Jó kezdet” aznapi részét olvasták (gyerekeknek szóló német nyelvű áhítatoskönyv), mivel a kínai írásjeleket még nem ismerik jól.

Kilenc órákor már meg is érkeztek az első gyerekek. Először játszottak és énekeltek, Erika pedig érdekes történetet mesélt nekik a megbocsátásról. Szünet után a gyerekek választhattak, mit szeretnének barkácsolni. Az egyik csoport papírképet ragasztott, egy másikban hangszereket játszhattak vagy ékszer készíthettek színes gyöngyökből.

Délutánonként meghívókat osztottunk szét az iskolákban. Tajvanon nyitva állnak az iskolák szünetidőben is. Így sok gyerek és szülő találkozik egymással spor-

tolás közben. Ben-Dávid magával vitte az egykerékűjét és bemutatott néhány mutatványt. A másik csapat meglátogatta a gyerekek szüleit és meghívta őket a vasárnapi záró ünnepségre. Daniel a szőke haja miatt mindig jó benyomást keltett a szülőkkel való beszélgetés során.

A záróünnepély

Vasárnap elérkezett az ünnepségek utolsó napja, amelyre a gyerekek magukkal hozhatták szüleit is. Az istentisztelet alkalmával kiállítottuk a gyerekek kézimunkáit és azok, akik megtanultak valamilyen hangszeren játszani, előadhattak egy zeneművet. A szülők természetesen látni akarták, mit tanultak csemetéik. Így aztán sokan elfogadták a meghívást. Daniel bűvésztükrökkel mutatott be, Ben-David pedig bizonyosságot tett.

Gwo lelkész nő prédikációjának témája az volt, hogy a keresztyén közös-

ségben idősök és fiatalok együtt szolgálják Istent. Éppen ezt tapasztaltuk meg missziói munkánk során: Pan lelkésznek – „nagyapánknak” – fontos összeköttetései voltak Puliban. Nélküle nem tudtunk volna eligazodni. Az anyák gondoskodtak az ellátásról, és részt vettek a barkácsolásban, valamint a családok látogatásában. A fiatalok színdarabban készültek, lenyűgözték a gyerekeket. Gyermekünk meg tudták mutatni azonos korú társaiknak, mit jelent már gyermekkorban Istent szolgálni.

Ez volt az első családi „erőpróba” – mindannyiunknak sok örömet okozott.

Klaus-Dieter és Erika Volz: Érettségi után, illetve banki üzletkötői képzés után mindketten elvégezték a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumát. Két fiuk van, 1993 óta élnek Tajvanon; megtanulták a mandarin-kínait, a tajvani nyelvet és a Csunghói gyülekezetben végzik munkájukat. Csungho Tajpej egyik leggyorsabban növekvő elővárosa.

Puli Tajvan földrajzi középpontjában található. 1999. szeptember 28-án borzalmas, 7,6-os erősségű földrengés rázta meg, amely néhány perc alatt mintegy 2000 ember életébe került. Puliban kezdte el a Liebenzelli Misszió tajvani munkáját Gustav Juttka misszionárius 50 évvel ezelőtt.

Pápua Új-Guinea **Látogatás Bikaruban**

Kimerítő gyalogtúra az ismeretlenbe (2. rész)

Ami eddig történt: Gerhard Stamm és Rainer Dorsch látogatást tesz Bikaruban. Az út fáradtságos, kimerítő és veszélyes. Ebben a faluban még sohasem járt fehér ember.

Bikaruban: Szerencsésen elértük utazásunk célját és hamarosan el is

foglaltunk egy nagy őserdei házat. Nem tudtuk pontosan, hányan aludtak velünk egy helyiségben, de elégedettek voltunk a szállásunkkal, a lakótársakkal és az ennivalóval. Másnap reggel megpróbáltunk beszédbe elegyedni a helyi lakosokkal, de közülük sokan nem értették a pidgin-angolt [ezt az „angolt” beszéljük sokan Pápua Új-Guineán, ami az angolnak egy torzult, és talán helyi nyelvekkel kevert

változata]. Egy félkész házban sok ember ült együtt, az asszonyok zsinórt sodortak a bilumjaikhoz (táskájukhoz), egy férfi pedig nyílhegyet faragott; kése igazi kőkorszaki példány volt, hegye patkányfogakból készült. Ezzel az eszközzel csodálatos díszítéseket faragott a fekete pálma kemény fájába. Ám nem vadászathoz való nyílhegyek voltak, ezek a borzalmas kampós hegyek háborúhoz készültek.

A korábban hallott történetek most megelevenedtek. Majd amikor már mindenhol fegyvereket, íjakat, nyilatkat, sőt és a ház alatt harci buzogányt is láttam, már tudtam, a történetek nem csupán a múlt hírnökei. Itt még mindig ősi kőkorszaki szokások uralkodtak. „Ebben a házban még egy ősi koponyáját őrzik – magyarázta nikszezi kísérem. „Ennek a fülkagylóját mindig földszínre mázolja és segítségül hívják a harcban.” Ezeknél a barátságosnak tűnő embereknél nemcsak a pusztá hatalom és a nyers erő lelt otthonra, hanem a sötétség is, és a szellemek imádatának fogságában élnek.

A templomot siralmas állapotban találtuk. Már régóta nem is használták, azonban érkezésünk előtt kapkodva berendezték, hogy örömet szerezzenek nekünk. A lelkész már évekket ezelőtt egyszerűen „lelépett”, az egyik legbuzgóbb gyülekezeti tag pedig visszaesett az ördög karmaiba. Elment a szellemek egyik hegyére, hogy erőt hozzon onnan és – a vérbosszú, a gyűlölet, a gyilkosság és a háborús-kodás szellemétől megszállottan tért vissza. Mindenki ellenséget látott és mindenkit meg akart ölni. Végül eltűnt az őserdőben. Most pedig valamelyik hegyen tanyázik a disznóival és a szellemeivel. Kétségbeesett!

Ha az emberek itt azzal dicsekszenek, hogy gyilkosság és halál uralkodott, és a nőket lemészárolták, akkor nem az evangéliumot kell-e minden megalkuvás nélkül hirdetni? Milyen hamisan hangzik itt ez a mondat: „Hagyjuk békén a szegény, boldog vadembereket az őserdőben!” Először is, nem olyan vadak, másodszer egyáltalán nem boldogok, harmadszor pedig nem szegények, mert a patakokban arany található.

A külvilágból barna szerencselovagok érkeznek, becsapják az őserdő lakóit, olcsó órákat adnak a drága aranyért és elhasznált, rühvel és féreggel fertőzött ócska holmikát árulnak az itt lakóknak. Nem segít itt sem a civilizáció, sem az úgynevezett haladás, mert ezek gyorsan alkoholizmusban,

prostitúcióban végződnek és a kábítószerek sötétségbe viszik ezeket az embereket. A veszély nagy! Ezért vállaltuk a kimerítő menetelést: ebben a helyzetben az evangélium tiszta fényét kell hirdetni!

Az első napok: A falu minden lakója eljött délelőtt és délután is. Ott ültek földszínű, kopottas ruháikban, vékony üvegyöngyfüzéreket lógtak rajtuk (azok kivételével, akiknek éppen volt aranyuk) sőt, voltak, akik az ősök öltözködését követték, szinte mezelenek voltak és csak rattant csavartak a hasuk köré, vagy ágyékkötővel és a fenekükön levő leülésnél használt leüllel, mintha farkuk lett volna.

A helyiekből álló csoportunk gondoskodott a keretprogramról és énekeket adtak elő. Szükségünk volt egy fiatalemberre is, egy tolmácsra, hogy a nagy Teremtőről beszéljen, akinek a bikaruiak is fontosak, aki őket is végtelenül szereti.

Ezek az emberek nehezen értik meg, hogy mit jelent az igazi szeretet, a megbocsátás és a kegyelem. A következő példát használtam magyarázatképpen: Isten szemében értékesek vagyunk, mégis elvesztünk, mint egy aranyrög, ami egy emésztőgödörbe pottyant. – Kiszednétek-e onnan? – kérdeztem. – Hát, persze, megérné! – Pont ezt tette Isten is, amikor elküldte Jézust, hogy bűneink szennyéből megmenten!

Kezdetben semmilyen visszajelzést sem kaptunk. Csak eljöttek és meghallgattak. Az időnk szaladt, mert nem számítottunk arra a két napra, amivel tovább tartott az út. Még felderítettük a falu környékét, hogy megfelelő területet találjunk le szállópályának, amit meg is találtunk a falu közelében. De előtte ki kellett ásnunk néhány hatalmas őserdei fát. – Majd mi elintézzük – ígérték. – Viszont tudnátok nekünk még egy pár ásót, emelőrudat és talicskát küldeni? – Arra gondoltam, milyen nehéz lesz a szállítás az őserdei ösvényen. Ezeknek az embereknek azonban ez nem jelentett különösebb problémát.

Az utolsó napon Bikaruban meg-

állás nélkül zuhogott. Este pedig az istentisztelet alatt egyik pillanatról a másikra maláriás lettem. És éppen ezen az estén, amikor erőm végére értem, szólította meg az evangélium az embereket, és jelentkeztek a felkínált lelkibeszedgetésre. Sőt, néhány falubeli még a szellemek tiszteletét is meg akarta tagadni, hogy Jézushoz mehessem. Különös, hogyan munkálkodik Isten Lelke még akkor is, amikor mi már időnk és erőnk végét járjuk. Így a tartós esőt, a nyíltszívű embereket és a betegséget egyaránt Isten jeleinek tartottuk: még néhány napig maradtunk. Értékes és fontos volt ez a néhány nap, sok ember új életet kezdett, köztük egy fiatalasszony is, akit „harci szellem” gyötört.

Vissza a civilizációba: Végül haza kellett indulnunk. Ez alkalommal egyszerűbb úton akartak vezetni, ám mégsem bizonyult egyszerűbbnek, mert sáros, ragacsos volt, és gyakran vízen át vezetett. De a környezet lenyűgöző volt! A gyógyszer használt, a malária lassan múlni kezdett. Jó az Úr, tudta, mire van szüksége az embereknek és nekünk, jókor küldött esőt és betegséget.

Délután egy aranymosó táborhoz értünk. Úgy határoztunk, hogy ott maradunk és ideiglenesen letáboroztunk. A szűnyoghálót hiába feszítettük ki, mert a legyek átmásztak a háló szeméin és egész éjjel gyötörtek. Megkönnyebbültünk, amikor eljött a reggel és nekivághattunk az utolsó szakasznak. Útközben olyan sziklákhoz értünk, amelyekből az ősök a kőbaltáikhoz törték a követ. Részletesen elmesélték nekünk, hogy a sziklát tűzzel borították, hogy darabokat robbantsanak le, amelyekből a hőn óhajtott kőbaltákat csiszolhatták.

Ahol a kis folyó a nagy Április folyóba torkollik, kísérein már szinte otthon voltak. A sebes sodrású patakot szállítóeszközként használtuk: fáradt tagjainkat egyszerűen rábíztuk a sodrásra és a víz levitt minket Nikszezig – ahová balesetmentesen és még energiáinkkal is takarékoskodva érteztünk meg kora délután.

Ott búcsút vettünk 17 fős csapatunktól. Nélkülük soha nem találtunk volna el Bikaruig. Főztek ránk, biztosították a szállást és segítettek az összejöveteleken is. Nemcsak Rainer Dorschnak és nekem jelentett sokat ez az idő, hanem ők is velünk együtt élvezték ezeket a napokat.

Az utolsó szakasz: A következő nap újra próbára tette a türelmünket. Ugyan foglaltunk repülőgépet, ám a hegyek felhőbe burkolóztak és szinte egész idő alatt esett. Aztán rádióon hallottuk, hogy a leszállópályára egy kis MAF-gép érkezik. Hamarosan hallottuk is a motort és láttuk a kis sárga-fehér gépet földet érni a leszállópályán. Örömmel futottunk az út további részén, hogy ne várakoztassuk feleslegesen hűséses pilótánkat, Thomast. Amikor a kis gép a magasba emelkedett az őserdei leszállópályáról, egész szívünkben hálásak voltunk az átétekért. Alattunk az Április folyó kanyargott,

fentről pedig minden békésnek tűnt. A végtelen őserdőt olyannak láttuk, mint egy brokkolit, amelyet az árus eladásra kínál. A széles völgyben az Április-folyó alsó folyásánál Thomas magasan a felhők fölé irányította a gépet, hogy biztonságban érkezünk meg Moropoteba, ahol Rainerre felesége már epedve várt.

Nem sokáig időzhettem Moropoteba, mivel a felhők kezdtek összezárulni, így amilyen gyorsan csak lehetett, el kellett hagynunk a völgyet. A Vevakba vivő egyórás út zökkenőmentes volt, az időjárás csak leszállás előtt tette próbára a pilóta tudását, ugyanis egy heves széllelés felkapta a gépet és úgy fordította az oldalára, mint egy papírrepülő. De Thomas nyugodt maradt, ura volt a helyzetnek, visszafordította a masinát és biztosan tette le a leszállópályán.

Nagyonhálás voltam az Úrnak mindenért: a kapott erőért, megőrzéséért és az élményekért. Micsoda kiváltság

az Úrral és az Úrért úton lenni, átélni a közelségét, tőle függni és így találni biztonságot és nyugalmat.

Misszionárius – igazán lehetetlen hivatás?! Lehet, de nem cserélnék olyan emberrel, akinek magára kell hagyatkoznia vagy más ügyet kell szolgálnia.

Gerhard Stamm – nős, felesége Brigitte – a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumára előtt az államvasutak alkalmazottjaként dolgozott, majd a Délnémet EC – szövetség ifjúsági referense. 1988 óta Pápua Új-Guineában szolgált, előbb gyülekezetépítésben, valamint munkatársak képzésében vett részt, 1999 óta pedig a „misszióra mozgósított” különböző evangéliumi gyülekezetekben, egyesületekben, hogy helybelieket Pápua Új-Guineán kívüli missziói szolgálatra készítsen fel. Jelenleg Németországban tartózkodik szabadságon.

Missziói munka Kanadában

A Liebenzelli Misszió Kanadában

Feladata: színesbőrű nációnak kell vinnie az evangéliumot, és misszionáriusokat kell felkészítenie a munkára a világ minden táján.

Kanada gazdagsága visszatükröződik polgárai arcán: színes sokféleség, amely a szabadságban és álmaik megvalósításának lehetőségében egyesül.

Német bevándorlók generációi jöttek a nehéz élet után ide az újrakezdés reményében. A kanadai Liebenzelli Missziót 40 évvel ezelőtt alapították, azzal a céllal, hogy ezeket az embereket az evangélium reményéhez és öröméhez vezessék el, majd bevonják őket a világmisszióba. Az évek múltával megváltoztak az arcok, újabb népcsoportok érkeztek. A Kanadában folytatott missziói munka célja azonban megmaradt: a régebbi és újabb bevándorlóknak vigyük az evangélium üzenetét, és vonjuk be őket a világmisszió munkájába.

Manfred és Gudrun Strauss évek óta segíti a világmissziói törekvéseket szolgálók képzésével, misszionáriusok kiküldésével, valamint támogatják a helyi és a világmissziós terveket és vállalkozásokat.

Mivel számtalan népcsoport érkezik Kanadába, Isten sok lehetőséggel ajándékoz meg, hogy a világot a saját otthonunk előtt is elérhessük. A **Riehl család** gyülekezete ilyen munkát végez.

A **Gommel család** 2004-ben érkezett Kanadába. A korábban Bangladesben szerzett tapasztalataik nagy segítségükre vannak ázsiai bevándorlók között. A Gommel család közöttük él és Isten szeretetét rendkívül gyakorlati módon tudják közvetíteni, kapcsolatokat és barátságokat kötnek.

A **Kümmel család** is 2004-ben telepedett le Kanadában. A nyelviskola elvégzése után kezdték meg

munkájukat a misszionáriusok felkészítő programjában. Ezenfelül tevékenyek a német-kanadai gyülekezetben és a moffati missziói centrummal is együtt dolgoznak.

Kanadában sok városi gyülekezet felismerte, milyen nagymértékben szükséges tagjaikat felvértezni a kultúrák közötti feladatra, hogy az újonnan érkezetteknek valóban vihessék az evangélium üzenetét. Ebben segít a kanadai Liebenzelli Misszió. Tanácsot, képzést ad és segíti a folyamatot, hidat épít az egyes népcsoportok között. **Jakob és Lorin Koch** számára ez a szolgálat a legfontosabb.

A gyülekezetben és az idősek között végzett munka

Feleségemmel együtt 25 évvel ezelőtt hívtak meg a Kitchener-ben lévő Martin-Luther templomba. Ebben a városban él a legtöbb német bevándorló. Ma leginkább az idősek

között tevékenykedünk. Így zajlik egy átlagos hétköznap:

Idősek otthonában tartok úrvacsorai istentiszteletet. Az idős emberek fele kerekesszékekben ül. Mindennek lassúnak és hangosnak kell lennie.

Ezt követi a lelkigondozói látogatás. Egy 81 éves férfit felesége halála után a gyermekei nemrégiben adták be az otthonba. Születésnapjára az otthon lakóitól és dolgozóitól egy kis tortát kapott egy égő gyertyával, és az elmaradhatatlan „Happy Birthday” is elhangzott. A születésnap üdvözlőkártyán gyülekezetünk évi vezérigéje állt: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagyalak téged” (Zsid 13,5b). Remélem, hogy az öregember Isten szavaiból új erőt nyer ahhoz, hogy tovább éljen. – Délután további látogatásokat teszünk, ahol sok keserű panaszt hallok. – Esténként a feleségem kóruspróbát tart. Utána a bibliaórán Jónás a téma. A negyven résztvevő számára is elhangzik a kérdés, hogy vajon ők nem sajnálják-e embertársaiktól Isten kegyelmét és irgalmát: bűnöztől, nehéz esetektől és a kényelmetlenséget okozóktól.

Közösen kérjük Isten áldását az előttünk álló éjszakára és a következő nap feladataira, amelyekkel Istennel szoros közösségben küzdhetünk meg.

Manfred Strauss és felesége, Gudrun. Két felnőtt gyermekük van és egy unokájuk.

Gyülekezeti munka a városban

1994-ben érkezünk Kanadába azzal a céllal, hogy a willowdale-i (Toronto egy kerülete) német gyülekezetet újra felépítsük. A munka az évek során egyre inkább angol nyelvű lett. Ma egy evangélikus munkát támogatunk irániak között Si-roos Tabiany-val. Si-roos Tabiany muszlim volt és sok évvel ezelőtt tért meg Perzsiában. Torontóban kb. 150 000 perzsa él. Sokuk nagyon nyitott a ke-

resztyén vallás iránt, és erősen kritizálja a radikális ajatollákat.

2006 februárja óta tartunk perzsa istentiszteleteket. Teljesen más, mint amihez mi szoktunk: a zene közeli hangulatot idéz, a dobok és a ritmus dominálnak. A gyülekezet vezetői Heny lelkész, egy egyiptomi örmény, Fayboz lelkész, egy iráni és Siegfried lelkész.

Siegfried Riehl, felesége **Ingrid,** négy gyermekük: Andreas, Christina, Manuel és Alexander.

Új bevándorlók közötti misszió

A Torontóban élő ázsiaiak között egyik munkánk a Mayashow (utazás riksával és bábszínház). Bangladesi emberek invitálnak piknikre és más rendezvényekre. Egy iskolai rendezvényen én szállítottam a gyerekeket ide-oda. Ezt követően egy hölgy hívott mag az otthonába a családjához. A férj gyöttrő álmairól számolt be. Elmondtam neki, mi áll a Bibliában az álmokról, és a bűnbocsánatról, amely a Messiásban, Izában lehetséges. Így vetettünk egy kis magot és reméljük, hogy valamikor majd növényre fejlődik, és imádságban Isten kezébe tesszük le.

Markus Gommel, felesége **Regine,** három gyermekük: Noah, Josia és Amelie

A következő nemzedék felkészítése

A leendő misszionáriusok mind Torontoba érkeznek, hogy szolgálatukra felkészüljenek. Ez nemcsak angol nyelvtanulást jelent, hanem különböző nemzetiségű gyülekezetekben, a városi misszióban kell segíteniük, és speciális felkészítő tanfolyamokon kell részt venniük. Mi a szervezésben segítünk. Itt, ahol különböző kultúrák találkoznak, a leendő misszionáriusok általában átélnek első kultúrshokkjukat. Kísérjük őket és segítünk megérteni pl. hogy Kanadában miért nem megy minden a megszokott német vagy közép-európai precizitással.

Andrea legidősebb gyermekünket, Deborát tanítja németre a német távoktató iskola segítségével. A missziói központban főz a vendégeknek, takarít, mos és gondozza a növényeket. Itt, Moffatban, a központban közösségben élünk olyan nemzetiségi gyülekezetekkel, amelyek itt töltik csendesüket. Így tudunk kapcsolatokat építeni, ezeknek a sokszor fiatal és új gyülekezeteknek szolgálni, amelyeknek sok feladattal kell megküzdeniük. Végül mi is ugyanúgy, mint ők, egy más kultúrában élünk, és tudjuk, mit jelent teljesen új kultúrához hozzászokni.

Joachim Kümmel, felesége **Andrea**, három gyermekük: Debo-
ra, Judith és Boas.

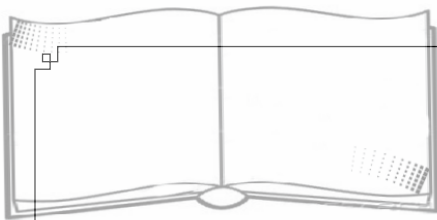
Szolgálatok a misszió központjában, a városi misszió segítése

A kanadai Liebenzelli Missziót egyre jobban bevonják a kanadai evangé-
lizációs szolgálatokba. Ezzel az LM se-
gíti a városi missziókat. A felkészítő
program alatt a leendő misszionáriu-
sok támogatják a különböző belváro-
si népcsoportok között folyó missziói
munkát, ami akár 8 hónapos bevetést

is jelent. A moffati missziói köz-
pontban különböző csendesheteket
kínálnak gyülekezeti munkásoknak,
nőknek és fiataloknak. Ezenkívül a
ház nyitott a gyülekezeti csendeshe-
tek előtt is.

Gyakran látható, hogy „változnak
az idők”. De minden változás ellené-
re sok minden ugyanaz maradt: em-
berek keresik az igazságot, a barát-
ságot, a szeretetet és az odafigyelést.
Kanada gazdagságát az emberek je-
lentik. Ha Isten igazságát megtalál-
ják, van jövőjük.

Jacob Koch, a kanadai Lie-
benzelli Misszió igazgatója, fele-
sége Lorie, három gyermekük: Ti-
mothy, Robert és Noline. Jacob
és Lorie Koch a legkülönbözőbb
feladatterületeken munkálkod-
nak. Mindketten nagy szeretettel
fordulnak a különböző torontói
népcsoportokhoz és mentorok-
ként segítik a missziói munkát.
A leendő misszionáriusok kép-
zésében öt éve használják gyakor-
lótérként Toronto multikulturá-
lis lehetőségeit.

Könyvajánló

A Külmissziói Kiskönyvtár 5. számaként megjelent: **Keveházi László: Podmaniczky Pál, a misszió professzora** című könyve. A könyv megrendelhető: Evangélikus Külmissziói Egyesület, 1085 Buda-
pest, Üllői út 24. Áraként adományt kérnek (1 000 Ft és postaköltség). Kis példányszámban jelent meg,
boltokban nem kapható.

Dr. Br. Podmaniczky Pál hosszú éveken át szerkesztette a HAJNAL missziói lapot, titkára, majd lelké-
sze is volt a Bethánia egyesületnek és a protestáns közös missziói törekvéseken is munkálkodott.

Szerkesztőségi üzenetek

Örömmel vettük sokak visszajelzését, hogy újságunk új megjelenési formája megnyerte tetszésüket.
Ezúton szeretnénk megköszönni Deli Sarolta kedvességét és segítőkészségét, amellyel az új címlapot
megalkotta. Ugyanakkor a Gedeon Bt.-nek is hálásak vagyunk a borító külső-belső képanyagának ízlé-
ses megszerkesztéséért, és munkatársuk, Kovácsné Gombai Enikővel való jó együttműködésért.

Külmissziói Híradó – a Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítvány lapja * Megjelenik évi hat számban
Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für
Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

E-mail: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu